

Semnele timpului și pocăința prin teroare

Duminică, 23 ianuarie 2005

Gili Cârstea

“Dezastrele reprezintă o chemare la pocăință pentru neamul omenesc.” Aceasta este concluzia unui savant adventist, susținută oficial de teologii de la Bible Research Institute și predicată de la amvoanele adventiste. Savantul despre care vorbeam explică poziția bisericii despre valoarea nimicitărilor în convertirea lumii:

“Dezastre precum cutremurele joacă un rol predominant printre semnele vremii sfârșitului, deoarece ele sunt semne ale judecății divine pentru păcătoșii care trebuie să se pocăiască înainte de judecata de pe urmă. Ele reprezintă o avertizare divină solemnă și un apel la pocăință și mântuire înainte de judecata finală.”

Aceste declarații pun în mare dificultate cuvintele Mântuitorului din Matei 24. El avertiza pe urmașii Săi că războaiele, foametea, bolile și cutremurele nu trebuiesc interpretate ca fiind semne ale sfârșitului, cu atât mai puțin uneltele lui Dumnezeu de declanșare a pocăinței în vremea sfârșitului. Hristos nu a indicat niciodată că Dumnezeu distruge pe unii pentru pocăința altora. Această credință vine din propaganda ticăloasă a profeților lui Baal.

Credința lui Isus oferă o altă soluție pentru pocăința omenirii, în concordanță deplină cu cerințele neprihănirii și chiar cu capacitatea de înțelegere limitată a omului. Noi numim această soluție Marea Strigare, o solie răsunătoare despre dragostea insondabilă a lui Dumnezeu, o veste bună despre împărăția spirituală pe care Duhul Sfânt o instaurează în inimile oamenilor, o invitație generalizată pe care Dumnezeu o face omenirii de a se muta provizoriu pe o altă planetă, ca vechiul nostru pământ să fie reconstruit de la capăt. O asemenea operațiune este socotită atât de importantă, încât cerul face eforturi colosale de a menține pacea și ordinea pe pământ ca ea să nu fie împiedicată. “Evanghelia aceasta a împărăției” dusă până la marginile pământului prin puterea Duhului Sfânt este singura manieră de a obține de la locuitorii lumii pocăință autentică, dragoste liber consimțită, adorare fără constrângeri, slujire voluntară, apreciere sinceră.

Dacă dorea supunere sub amenințarea cu moartea, Dumnezeu nu avea nevoie să aștepte atât de mult pentru a o pune în aplicare. Îl omora pe Lucifer, iar locuitorii universului ar fi tremurat la picioarele Sale de-a lungul veșniciei, aplaudând cu fals entuziasm

discursurile Stăpânului despre libertatea și bunăstarea lor. Vă aduceți aminte ce făcea cu noi președintele nostru comunist în ultimii ani înainte de revoluție? Cum ne aduna cu forța la mitinguri uriașe ca să aplaudăm îndelung toate negliobiile lui? Cum poezii de curte îi cântau laudele prin ziare, fără nici o urmă de rușine? Cum numea gulagul mioritic a fi o societate multilateral dezvoltată, iar noi dădeam afirmativ din cap, deși știam bine că nu este adevărat? Așa ceva ar fi devenit universul dacă Dumnezeu ar fi folosit vreodată constrângerea, indiferent de felul ei de manifestare, spre a obține ascultare.

Dumnezeu nu folosește valuri ucigașe, cutremure sau incendii pentru a obține pocăință prin teroare. Cei care susțin că El a produs dezastrul asiatic au pierdut complet și ultima urmă de discernământ, nemaiputând să deosebească fărădelegea de neprihănire. Asemenea susțineri crează o situație imposibilă. Dumnezeu și Satana se află în conflict. Fiecare acționează după cum crede că este potrivit spre a-și atinge scopurile. Dacă Satana ar fi produs cutremurul, creștinii ar fi spus că este o crimă monstruoasă, de o cruzime fără margini, o fărădelege strigătoare la cer. Dar dacă Dumnezeu este făptașul, creștinii spun că este un semn al sfârșitului, o chemare la pocăință foarte necesară și binevenită. Dacă la sfârșitul mării controversate vor fi puse asupra lui Satana, țapul pentru Azazel, toate păcatele, toate crimele și fărădelegile omenirii, iar acesta va recunoaște că Dumnezeu procedează corect față de el, atunci ce rost are să acuzăm astăzi pe Dumnezeu pentru asemenea nimiciri oribile?

Ar fi o dovadă de înțelepciune și sobrietate din partea noastră dacă am înțelege că nenorocirile acesta vin, și vor continua să vină tot mai multe și tot mai distrugătoare, deoarece noi am eșuat în misiunea încredințată, de a duce vestea bună a împărăției în toată lumea, de a-L prezenta pe Hristos "mai proeminent" în ochii lumii, întunecând farmecul Său inegalabil prin acuzații nebunești. Solia neprihănirii lui Hristos a fost schimbată în solia nelegiurii lui Hristos, iar caracterul lui Baal ni se pare acceptabil și eficient. Din acest motiv, harul protector nu mai poate proteja pământul, iar omenirea va fi expusă unor dezastre pe care puțini le anticipează.